

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 271/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., L., zastúpenej B., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. Č., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob/293/2011 z 11. septembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2012 doručená a na základe výzvy ústavného súdu zo 16. apríla 2013 doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., L. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej B., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. Č., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob/293/2011 z 11. septembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) 15. januára 2010 domáhala podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaná“) náhrady škody v sume 242 914,23 €, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Colného úradu B., pobočka Colný úrad B., (ďalej len „colný úrad“), ktorého sa mal colný úrad dopustiť pri (ne)prepustení tovaru do colného režimu voľný obeh.

Okresný súd potom, ako vec prerokoval, rozsudkom sp. zn. 24 Cb/53/10 z 8. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu v celom rozsahu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktorým sa na podklade dôvodov v ňom uvedených domáhala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie. Odvolaním sťažovateľkou napadnutý rozsudok okresného súdu krajský súd potvrdil a v odôvodnení poukazujúc na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) skonštatoval správnosť dôvodov rozsudku okresného súdu.

Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 9. októbra 2012.

Následne sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť, ktorú v súvislosti s namietaným porušením označených práv odôvodnila takto: «V prvom rade si dovoľujeme poznamenať, že medzi účastníkmi sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod

spisovou značkou 24 Cb/53/2010 neboli od počiatku sporné rozhodnutia vydané Colným úradom, ale nesprávny úradný postup namietaný Sťažovateľom a spočívajúci v nesprávnej aplikácii Nariadenia na predmetnú právnu vec. Aj napriek uvedenému Okresný súd Bratislava III zamietol Žalobu najmä z dôvodu absencie splnenia predpokladu v zmysle ustanovenia § 6 ods. (1) Zákona o zodpovednosti za škodu, ktoré sa však týka náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Okresný súd Bratislava III tak podľa názoru Sťažovateľa úplne opomenul skutočnosť, že celá Žaloba a z nej vyplývajúca náhrada škody bola uplatnená z dôvodu nesprávneho úradného postupu v zmysle ustanovenia § 9 Zákona o zodpovednosti za škodu a nezákonnosť rozhodnutí ani Sťažovateľ nenamietal. Na uplatnenie náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu sa nevyžaduje ani podanie opravného prostriedku a ani zrušenie alebo zmenenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 6 ods. (1) Zákona o zodpovednosti za škodu. Okresný súd Bratislava III sa touto námietkou Sťažovateľa týkajúcou sa nesprávneho úradného postupu vôbec nezaoberal a na aplikáciu Nariadenia stručne reagoval argumentáciou „aj v tomto prípade totiž platí, že ak sa navrhovateľ domnieval, že rozhodnutie colného úradu sú nesprávne, mal proti nim podať opravný prostriedok“.

Z uvedeného dôvodu Sťažovateľ podal proti Rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 24Cb/53/2010-86 zo dňa 08. 04. 2011 odvolanie, kde v podstate zopakoval žalobné dôvody a žiadal Krajský súd v Bratislave, aby sa na rozdiel od Okresného súdu Bratislava III adekvátne vyjadril k námietkam Sťažovateľa týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu, aplikácie Nariadenia na predmetnú právnu vec a ďalších relevantných skutočností. V odvolacom konaní tak zostali medzi účastníkmi konania sporné tie isté otázky ako v prvostupňovom konaní. Krajský súd však Rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 24Cb/53/2010-86 zo dňa 08. 04. 2011 potvrdil a pri odôvodňovaní potvrdzujúceho výroku svojho rozsudku aplikoval ustanovenie § 219 odsek (2) OSP...

Vzhľadom na uvedené sme presvedčení, že Krajský súd v Bratislave neposkytol Sťažovateľovi dostatočnú súdnu ochranu, pretože vlastne vyslovil len súhlas s argumentáciou odporcu bez toho, aby sa vysporiadal s tvrdeniami Sťažovateľa v odvolaní. Krajský súd v Bratislave rovnako ako Okresný súd Bratislava III boli podľa názoru Sťažovateľa povinní skúmať argumenty Sťažovateľa. Ak súdy neodpovedali dostatočne na

špecifikované námietky Sťažovateľa týkajúce sa nesprávnej aplikácie Nariadenia a z toho prameniaceho nesprávneho úradného postupu, nerešpektovali základný princíp spravodlivého konania - princíp rovnosti zbraní. Obsah rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III nezodpovedá týmto zásadám a pretože Krajský súd v Bratislave sa stotožnil s uvedenými závermi, aj jeho rozhodnutie má podľa názoru Sťažovateľa tie isté nedostatky.

Podľa Sťažovateľa právne závery Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sú zjavne nedôvodné až arbitrárne a majú za následok porušenie základných práv a slobôd. Žaloba bola zamietnutá bez toho, aby bola adekvátne právne posúdená vec v otázke určenia aplikácie Nariadenia a bolo ústavnou povinnosťou Krajského súdu v Bratislave na uvedení žalobní a odvoláciu argumentáciu Sťažovateľa primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať.»

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa Článku 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 09. 2012 vedeným pod spisovou značkou 2Cob/293/2011-138 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 09. 2012 vedený pod spisovou značkou 2Cob/293/2011-138 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Bratislave vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov

v koncepte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s konceptom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, v zákonnej lehote, spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde predpísané náležitosti, ústavný súd nezistil ani také okolnosti, pre ktoré by nemal právomoc sťažnosť prerokovať alebo pre ktoré by sťažnosť nebola prípustná. Úlohou ústavného súdu tak ostalo iba preskúmať, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Z citovaného obsahu sťažnosti (časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľky, s ktorou spája porušenie ňou označených práv rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, spočíva v námietke ich nedostatočného odôvodnenia, keďže podľa jej tvrdenia sa všeobecné sudy dostatočným spôsobom nevysporiadali s jej podstatnou argumentáciou týkajúcou sa nesprávnej aplikácie nariadenia Rady (ES) č. 1383/2003 z 22. júla 2003, ktoré sa týka colného konania pri tovare podozrivom z porušovania niektorých práv duševného vlastníctva a opatrení, ktoré sa majú prijať pri tovare, u ktorého sa zistilo, že sa takéto práva porušili (ďalej len „nariadenie“), a z toho vyplývajúceho aj následného nesprávneho úradného postupu colného úradu. Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu bez toho, aby sa vysporiadal s jej odvolacími námietkami, a to napriek tomu, že medzi účastníkmi konania ostali v odvolacom konaní sporné tie isté otázky ako v konaní pred okresným súdom.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatnila. V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že

v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

V nadväznosti na namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že právo na spravodlivé konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija v. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Z uvedeného však nevyplýva „záruka“ vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

Na základe takto vymedzených východísk ústavnoprávneho prieskumu a v rozsahu sťažovateľkou nastolených námietok ústavný súd pristúpil k preskúmaniu rozsudku krajského súdu.

Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok okresného súdu. Následne v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia rekapituloval podstatné časti rozsudku okresného súdu, argumentáciu účastníkov konania nastolenú v odvolacom konaní a následne v časti relevantnej pre toto konanie uviedol: „Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyhodnotením dôkazov súdom prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením veci.“

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu, aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP, ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj

požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovaný § 219 ods. 2 OSP, ako aj citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okresný súd vo svojom rozsudku v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„Posúdenie toho, či navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody, závisí teda na naplnení znakov skutkovej podstaty vyššie uvedených hmotnoprávných noriem a bolo na navrhovateľovi, aby ich preukázal. Ak chcel byť v konaní úspešný, musel preukázať, že (i) colný úrad vydal nezákonné rozhodnutie, resp. postupoval nesprávne, (ii) navrhovateľovi vznikla škoda a (iii) medzi týmito skutočnosťami existuje príčinná súvislosť. Podľa súdu ani jeden z uvedených predpokladov zodpovednosti za škodu nebol splnený.

Navrhovateľ vlastne tvrdil, že colné orgány nepostupovali správne a bezdôvodne zadržali tovar, keďže Okresný súd Bratislava I zamietol žalobu oprávnenej osoby o určenie, že tovar porušuje jej práva duševného vlastníctva. S takýmto tvrdením sa však nedalo súhlasiť. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s obranou odporcu, najmä v tom, že navrhovateľ nepodal proti žiadnemu rozhodnutiu colného úradu opravný prostriedok, a to dokonca ani proti rozhodnutiu Colného úradu B. zo dňa 21. 1. 2008, ktorým colný úrad, po preskúmaní konania a oprávnenosti požiadavky na prepustenie tovaru, nevyhovel opätovnej žiadosti navrhovateľa o prepustenie tovaru a túto zamietol. Preto ani neexistuje žiadne zmeňujúce alebo zrušujúce rozhodnutie príslušného orgánu alebo súdu a takého rozhodnutie je podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nevyhnutným predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody.

Colné orgány v predmetnom prípade konali v súlade so zákonom. O zaistení podozrivého tovaru dovezeného z Turecka vydali rozhodnutie a tiež aj rozhodnutie o prerušení colného konania. Oprávnenú osobu informovali podozrivom tovare a v súlade so zákonom a nariadením Rady (ES) jej predĺžili lehotu na podanie žaloby. V takto predĺženej lehote podala oprávnená osoba žalobu, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté

dňa 9. 12. 2008 a v tento deň colné orgány prepustili tovar do režimu voľný obeh a vydali ho navrhovateľovi.

Nedala sa uznať ani dodatočne spresnená argumentácia navrhovateľa v tom smere, že na daný prípad sa nedalo aplikovať citované nariadenie Rady (ES) s odôvodnením, že toto nariadenie sa nemôže uplatňovať na tovar, ktorý nesie ochrannú známku danú na výrobok so súhlasom držiteľa ochrannej známky a že majiteľ ochrannej známky mal postupovať iným spôsobom - mal podať žalobu na stiahnutie tovaru z obehu, lebo vlastne namietal paralelný dovoz, t. j. že tovar sa nemal doviesť z tretích krajín na územie SR a nie to, že ide o falzifikát. Aj v tomto prípade totiž platí, že ak sa navrhovateľ domnieval, že rozhodnutia colného úradu sú nesprávne, mal proti nim podať opravný prostriedok. Súd sa stotožnil aj s obranou odporcu keď tvrdil, že colný úrad nemôže skúmať, aký postup zvolí majiteľ ochrannej známky pri ochrane svojich záujmov, resp. či je súdny spor vedený správne. Aj podľa súdu colné orgány skutočne nemôžu posudzovať, či je žaloba formálne správna. Podstatné je, že oprávnená osoba doručila colnému orgánu žalobu v predpísanej lehote a z jej obsahu bolo zrejmé, že sa týka zaisteného tovaru, ako aj to, že sa touto žalobou domáha určenia porušenia práv duševného vlastníctva. Argumentácia navrhovateľa by prichádzala do úvahy len v tom prípade, ak by oprávnená osoba doručila colnému úradu takú žalobu, ktorá by sa zjavne, bez akýchkoľvek pochybností, netýkala zaisteného tovaru alebo by z nej bolo evidentné, že sa týka úplne iných práv, než tých, ktoré sú uvedené v nariadení Rady (ES). To však nebol tento prípad.

Pre úplnosť je potrebné ešte uviesť, že žaloba oprávnenej osoby na určenie, že zaistený tovar porušuje jej práva duševného vlastníctva, bola zamietnutá výlučne len z formálnych dôvodov, bez jej akéhokoľvek vecného skúmania. Dôvodom pre takéto formálne rozhodnutie bolo odlišné znenie vyššie uvedeného § 8 zákona č. 200/2004 Z. z., platného do 30. 11. 2009, oproti zneniu nariadenia Rady (ES) a teraz platného znenia § 8, čo Okresný súd Bratislava I vyhodnotil tak, že vydaním navrhovaného rozhodnutia by vznikla neprehľadná a zákonom nepredvídaná situácia. Na základe toho žalobu zamietol iba pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na navrhovanom určení. Nie je preto pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že súd v odôvodnení konštatoval, že zaistený tovar nie je falzifikátom alebo napodobeninou. V tomto smere odôvodnenie rozsudku neobsahuje žiadne konštatovanie skutkového stavu ani hodnotenie a závery súdu. Súd sa preto vôbec

nevysporiadal s podstatou sporu (aspoň ako je zrejmá zo znenia rozsudku, lebo iné podklady nemal súd v tomto konaní k dispozícii), t. j. otázkou, či zákaz reexportu do krajín EU je porušením práv duševného vlastníctva. Už aj z toho dôvodu nemôže navrhovateľ vyžadovať od colného úradu, aby na základe doručenej žaloby posudzoval, aké sú šance oprávnenej osoby v spore. Navrhovateľ toto v podstate colnému úradu vytyka, čo je samozrejme neprípustné.“

V posudzovanej veci sa k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa dôvodov zamietnutia žaloby vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, pričom z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa ako odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí a z tohto dôvodu pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP.

Pri hodnotení prípadných negatívnych ústavnoprávných dôsledkov tak v danom prípade ide o posúdenie, či rozhodnutia všeobecných súdov nevykazujú známky svojvôle, o čom by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by rozhodnutia všeobecných súdov neobsahovali dostatok dôvodov na ich vydanie, resp. ak by sa všeobecné súdy dostatočne presvedčivým spôsobom nevysporiadali s relevantnou argumentáciou sťažovateľky.

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd konštatuje, že okresný súd v označenom rozsudku dostatočne odôvodnil svoj záver o absencii nesprávneho úradného postupu zo strany colného úradu ako nevyhnutného predpokladu na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. K tomuto záveru okresný súd dospel na základe svojho meritórneho zistenia, že konaním colného úradu nedošlo k porušeniu právnymi normami ustanoveného (predpísaného) postupu, resp. postupu, ktorý je v rozpore s účelom, ku ktorého naplneniu má tento postup smerovať.

K ťažiskovej argumentácii sťažovateľky, v rámci ktorej uvádza, že v danom prípade bola aplikácia nariadenia vylúčená a colný úrad mal tovar podľa jej názoru prepustiť do colného režimu voľný obeh, a nie tovar zdržiavať, okresný súd v prvom rade poukázal na

skutočnosť, že sťažovateľka nepodala opravný prostriedok proti žiadnemu rozhodnutiu colného úradu, a najmä proti rozhodnutiu colného úradu z 21. januára 2008, „*ktorým colný úrad, po preskúmaní konania a oprávnenosti, požiadavky na prepustenie tovaru, nevyhoveli opätovnej žiadosti navrhovateľa (sťažovateľky, pozn.) o prepustenie tovaru a túto zamietol*“, čo podľa jeho názoru vylučovalo úvahy o prípadnom nesprávnom úradnom postupe colného úradu, keďže colný úrad o žiadosti sťažovateľky o prepustenie tovaru rozhodol tak, že ju zamietol. Okresný súd preto ďalej uviedol, že „*[a] v tomto prípade totiž platí, že ak sa navrhovateľ (sťažovateľka, pozn.) domnieval, že rozhodnutia colného úradu sú nesprávne, mal proti nim podať opravný prostriedok*“. K absencii nesprávneho úradného postupu okresný súd ďalej uviedol, že pre účely ďalšieho zaistenia tovaru v danom prípade bolo tiež rozhodujúce, že oprávnená osoba doručila colnému úradu žalobu v predpísanej lehote a z jej obsahu bolo zrejmé, že sa týka zaisteného tovaru, ako aj to, že sa touto žalobou domáha určenia porušenia práv duševného vlastníctva. Okresný súd v tejto súvislosti uviedol, že „*... colný úrad nemôže skúmať, aký postup zvolí majiteľ ochrannej známky pri ochrane svojich záujmov, resp. či je súdny spor vedený správne*“. Na tejto argumentácii okresný súd založil odôvodnenie označeného rozsudku a dospel k záveru o absencii nesprávneho úradného postupu colného úradu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uvádza, že k záveru o absencii nesprávneho úradného postupu colného úradu okresný súd dospel na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré nevybočili z rámca ústavnoprávne prípustnej argumentácie, a okresný súd primeraným spôsobom reagoval na argumentáciu sťažovateľky a jeho závery boli aj dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že za situácie, keď sťažovateľka (ako v konečnom dôsledku aj sama uvádza) v rámci odvolacej argumentácie nastolila tie isté otázky ako v konaní pred súdom prvého stupňa a už v tomto konaní dostala dostatočné odpovede, prečo jej argumentácia nebola opodstatnená, a krajský súd nedospel k iným skutkovým alebo právnym záverom než súd prvého stupňa a následne postupom podľa § 219 ods. 2 OSP sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, neexistujú podľa názoru ústavného súdu relevantné dôvody na to,

aby ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska akokoľvek spochybňoval rozhodnutie vydané v rámci odvolacieho konania len na základe toho, že krajský súd v okolnostiach daného prípadu postupoval podľa § 219 ods. 2 OSP. Je potrebné uviesť, že za takýchto okolností možno a je vhodné postupom podľa § 219 ods. 2 OSP zúžiť rozsah odôvodnenia len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože nie je hospodárne a ani účelné, aby súd rozhodujúci o odvolaní uvádzal tie isté dôvody alebo aby len inými slovami vyjadril dôvody, pre ktoré bol účastník konania už v prvom stupni neúspešný.

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré zrozumiteľne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (m. m. IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 403/2012).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia (v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, na ktoré krajský súd odkazuje a s ktorým sa stotožňuje) konštatuje, že krajský súd v ňom aj s ohľadom na obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu, obsah odvolacích námietok a žalobnej argumentácie sťažovateľky ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd tak nezistil žiadne relevantné ústavnoprávne pochybenia v rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek korekciu zo strany ústavného súdu.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľky ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom orgánom štátu, realnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Na základe už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľkou vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých signalizovala porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, s prihliadnutím na obsah odôvodnenia rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu nezistil také účinky, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv. Všeobecné súdy rozhodli vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale ich rozhodnutia boli dostatočne odôvodnené, na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, ktoré ústavný súd nie je vzhľadom na už uvedené oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu a sťažnosť z už uvedených dôvodov odmietol, tak rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (návrhu na zrušenie rozsudku krajského súdu a priznania náhrady trov právneho zastupovania), ktoré sa vecne viažu na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv, stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2013